ஞானபாநு.

VOL - I. தொகுதி க. | MAY 1913. பிரமாதீசஹூ வைகாசிமூ | NO - 2. பகுதி - உ.

நமது மதமும் நாகரீகமும்.

(முன் தொடர்ச்சி)

நமது மதம் வேதாந்த மதமென்று முன்னமே கூறியுள்ளோம். சிலர் வேதாந்தம் என்ற பெயரைக் கேட்ட வுடனேயே, அது ஜனங்களை நகரவாசத்தைத் துறந்து நாகரீகத்தை வெறுத்து மலைகளிலோ குகைகளிலோ மடங்களிலோ கௌபீனதாரிகளாகவும் காஷாயதாரிகளாகவும் தூங்கும்படி போதிக்கும் மதமென்றும் ஆகையால் பிரபஞ்சத்திற்குப் பிரயோசன மற்றதென்றும் நினைத்திருக்கின்றனர். வேதாந்த மதத்தை ஆராயாமையாலோ அல்லது அறியாமையாலோ இவர்கள் இவ்விதம் அபிப்பிராயப் படுகின்றனர். உண்மையில் இது தப்பிதமான அபிப்பிராயமேயாகும். வேதாந்தம் நாகரீகத்தை வெறுக்கிறதுமில்லை, விரோதிக்கிறதுமில்லை. வேதாந்தம் கூறுகின்றதாவது:- ஜடவுலக சாஸ்திர ஆராய்ச்சியிலும் அநுபவத்திலும் வேண்டிய மட்டில் மகிழ்ச்சி யடையுங்கள்; உலகங்களை ஜயியுங்கள்; ராஜ்யங்களை ஸ்தாபியுங்கள்; சந்திரசூரியாதி சகல கிரகங்களையும் பகுத்து நிறுத்துப் பார்த்துப் பறையடியுங்கள்; புதிய கிரகங்களையும் சிருஷ்டித்து ஆகாய மண்டலத்தில் அழகாக அமைத்துக் கொள்ளுங்கள்; ஆனால் இவைகள் எல்லாம் வாழ்நாட்களின் பயன் அல்லவென்று எப்பொழுதும் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். புத்தியை விருத்தி செய்யுங்காலத்தில் ஹிருதயத்தையும் விசாலப்படுத்த வேண்டுமென்ற நீதி எப்பொழுதும் உங்கள் நினைவில் இருக்கட்டும். ஹிருதய சப்தமே எல்லாம் வல்ல, என்றுமுள்ள, இறைவனை எட்டுகின்றதென்று நன்றாக அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

" அன்பும் சிவமும் இரண்டென்ப ரறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தாருமறிகிலார்."

என்ற ஆன்றோரது அருமையான வாக்கியத்தின்படி அன்பும் சிவமும் ஒன்றென்றே மனத்தில் நன்றாகப் பதித்துக்கொள்ளுங்கள். ஆகையால் அன்பு அளவின்றி அதிகப்படுத்தப்பட்டுப் பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமாய்ப் பிரபஞ்சத்தை வியாபித்துக் கொள்ளட்டும். இத்தகைய அன்புடன் சேர்ந்த அறிவே எனக்குச் சம்மதம்.

தற்கால நாகரீகத்தில் ஓர் அபாயம் யாதெனில், மனிதன் பகிர் முகத்தனாய் 'புந்தி மகிழ்வுற உண்டுடுத்து இன்பமயமாவதே போந்த நெறி' யென்று பிரபஞ்ச இன்பங்களையே வாழ்நாட்களின் முக்கிய பயனாகக் கருதும்படி நேரிடுகின்றது. வேண்டாதவைகளை வேண்டுவனவாகக் கருதி, மனம் புண்ணாகி, பேராசை அதிருப்தி முதலிய வியாதிகளால் பீடிக்கப்படுகின்றான். ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த ஸ்வாமிகள் அமெரிக்கா தேயத்தில் பிரசங்க யாத்திரை செய்த பொழுது அவர் தற்கால நாகரீகத்தின் தீங்குகளைப் பற்றி அடிக்கடி வற்புறுத்திக் கூறிய சில வாக்கியங்கள் இங்குக் கவனிக்கத்தக்கன. அவைகளாவன:—நீங்கள் புத்தியை மாத்திரம் விஸ்தாரப்படுத்திக் கொண்டு வருகிறீர்களென்பது உங்கள் மேல் நாட்டு நாகரீகத்தின் தீங்குகளில் ஒன்று. நீங்கள் அறிவை யடைகிறீர்கள்; ஆனால் ஹிருதயத்தை கவனிக்கிறீர்களில்லை. ஆகையால் அன்புகலவாத இவ்வித்தியாப்பியாசம் முன்னிலும் பதின்மடங்கு அதிகமாக ஸ்வயநலப் பிரியத்தை உண்டாக்குகின்றது. புத்தி விருத்தி செய்யப்பட்டிருக்கிறது; நூற்றுக் கணக்கான சாஸ்திரங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பலன் யாதெனின், சிலர் அநேகரை அடிமைகளாக்கி யிருக்கிறார்கள். தற்கால வித்தியாப்பியாசத்தினால் உண்டாயிருக்கும் நன்மை இது தான். துக்க நிவிர்த்தி செய்வதற்கு அறிவினால் முடியாது; அன்பினால் தான் முடியும். இப்பெரிய முயற்சிகளெல்லாம் மனிதரைப் பரிசுத்தமாக்குவதிலும் அமைதியுள்ளோ ராக்குவதிலும் பொறுமையுடையோ ராக்குவதிலும் உபயோகப்படுத்தப் பட்டிருந்தால் இவ்வுலகம் இன்றைக்குள்ளதைப் பார்க்கிலும் ஆயிரம் மடங்கு அதிக ஆநந்தத்தை அநுபவத்தில் உடையதா யிருக்கும்.

தற்கால நாகரீகமும் அன்பும், அதாவது அறிவும் அன்பும், சேர்ந்து ஞானம் எனப் பெயர் பெறும். ஆகையால் இந்தஞானநூ

பூதியே மானிட வர்க்கத்தின் முக்கிய லட்சியமாகும்; இந்த ஞானநுபூதியே உண்மையான நாகரீகமாகும். மைத்திரேயோபநிஷத்திலும் செல்வத்திற் பெரியோன், வயதிற் பெரியோன், கல்வியிற் பெரியோன், இவர்களனைவரும் ஞானத்திற் பெரியோனுக்கு வேலைக்காரர்களாயும் அந்த ஞானியின் சிஷ்யனுக்கு வேலைக்காரர்களாயும் இருக்கிறார்கள், என்று பொருள் படும்படி கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் ஞானநுபூதியே மனுஷிய ஜன்ம நோக்கமென்பதற்கும் பயனென்பதற்கும் சந்தேகமில்லை. அறிவைவிருத்தி செய்து ஈஸ்வரசிருஷ்டிக்கு மறு சிருஷ்டி செய்யலாம்; ஆயினும் விசால ஹிருதயமும் நிராசையும் உண்டாகாத வரையில் மனிதனுக்கு சுகப்பிராப்தி உண்டாகாது. தற்கால நாகரீகத்தின் சிருஷ்டிகளாகிய ரெயில்வே வண்டிகளும் விநோதமான கப்பல்களும் ஆகாய ரதங்களும் நூதனம் நூதனமாகக் கண்டு பிடிக்கப்படுகின்ற பீரங்கிகளும் இன்னும் அநேகவித ஆச்சரியமான புத்தி சாதுரியங்களும்—அன்பென்னும் ஆரிய பூஷணத்தை அணியப் பெறாவிடில்—மானிட வர்க்கத்தை அனுவளவேனும் நன்னிலைமைக்குக் கொண்டு வரமுடியாது, மானிட வர்க்கத்திற்குத் துக்க நிவிர்த்தியும் உண்டாகாது. அன்பே ஆநந்தத்தை அளிக்கவல்லது. (தொடரும்)

சுப்பிரமணிய சிவம்.

மனமும் உடம்பும்.

மனமறி வினது வழிவலி யாகு
மனமெனு நினைப்பின் வழிதனு வுடம்பே.

உயிர் அல்லது ஆன்மா என்று சொல்லப்படுகிற அறிவினது வலியே நினைத்தற் றொழிலைச் செய்யும் மனமென்று ஒரு சாரார் கூறுவர். அவ்வறிவே நினைக்குந் தொழிலைச்செய்யும்போது மனமென்ற பெயரைப் பெறுகிறதென்று கூறுவர் மற்றொரு சாரார். நினைத்தற்றொழிலைச் செய்யும் மனம் அறிவினது வலி யென்றலும், அறிவு நினைத்தற் றொழிலைச் செய்யும்போது மனமென்ற பெயரைப் பெறுகிறதென்றலும் பொருள் ஒன்றே, அறிவு வலி

யன்றி வேறில்லை யாகலான். தீயும் அதன் வலியாகியசூடும் ஒரே பொருளன்றோ? என்னை? தீயில்லாமல் சூடில்லை; சூடில்லாமல் தீயில்லை. பொறிகட்குப் புலப்படும் தீயும் சூடும் ஒன்றென்றால், பொறிகளுக்குப் புலப்படாத அறிவும் மனமும் ஒன்றென்றல் சொல்லாமலே விளங்கத்தக்கது: தீயும் அதன் சூடும் ஒரேபொருளென்றாலும், தீ கண்ணிற்குப் புலப்படுவது, சூடு மெய்க்குப் புலப்படுவது. அப்படியே அறிவும் அதன் மனமும் ஒரே பொருளென்றாலும் அறிவு அறிவது, மனம் நினைப்பது. தீயாக நோக்கும்போது அதில் சூடு அடங்கியிருக்கிறது; சூடாக நோக்கும்போது அதில் தீ அடங்கியிருக்கிறது. அங்ஙனமே அறிவாக நோக்கும்போது அதில் மனம் அடங்கியிருக்கிறது; மனமாக நோக்கும்போது அதில் அறிவு அடங்கியிருக்கிறது. தீ ஒளிருங்கால் தொழிலைச் செய்கிறதென்பது எவ்வளவு பொய்யோ அவ்வளவு பொய்யே அறிவு அறியுங்கால் தொழிலைச் செய்கிறதென்பது. தீயிடத்தில் சூடு வந்ததற்குக் காரணம் வினவுதல் எப்படியோ அப்படியே அறிவிடத்தில் நினைப்பு வந்ததற்குக் காரணம் வினவுதல். தீ சுடுவது அதன் இயற்கை; அறிவு நினைப்பது அதன் இயற்கை. தீ ஒரு பருப் பொருளை (பொறிகட்குப் புலப்படும் பொருளை) நிலைக்களனாகக் கொண்டல்லது ஒளிராது, சுடாது. அதுபோல அறிவு ஒரு பருப்பொருளை நிலைக்களனாகக்கொண்டல்லது அறியாது, நினையாது. தீ திரி முதலியவற்றை நிலைக்களனாகக் கொண்டே ஒளிரும், சுடும். அப்படியே அறிவு உடம்பு முதலியவற்றை நிலைக்களனாகக் கொண்டே அறியும், நினைக்கும். திரிமுதலிய பருப்பொருள்களைச் சாராது தீ எப்படி ஒளிராதோ, சுடாதோ அப்படியே உடம்பு முதலிய பருப் பொருள்களைச் சாராது அறிவு அறியாது, நினையாது. தீயின் ஒளிக்கும் சூட்டுக்கும் திரி முதலியவற்றின் சேர்க்கை எப்படி இன்றியமையாததோ அப்படியே அறிவின் அறிவு (அறிவு-தொழிற் பெயர்)க்கும் நினைப்பிற்கும் உடம்பு முதலியவற்றின் சேர்க்கை இன்றியமையாதது. அறிவு அறிவானேன் நினைப்பானேன் என்பது தீ ஒளிர்வானேன் சுடுவானேன் என்பதை யொக்கும். தீயுள்ள இடத்தில் சூடுண்டு; சூடுள்ள இடத்தில் தீ யுண்டு. அறிவுள்ள இடத்தில் நினைப்புண்டு; நினைப்புள்ள இடத்தில் அறிவுண்டு.

உடம்பு பருப்பொருள்; மனம் (பொறிகளுக்குப் புலப்படாத) நுண்பொருள்; அறிவு (மனத்திற்கும் புலப்படாத) அதிநுண்பொருள். அறிவு மனமெல்லாம் வியாபித்துள்ளது; மனம் உடம்பெல்லாம் வியாபித்துள்ளது. அறிவு உயிர்; மனம் அதன் நினைப்பு; உடம்பு அதன் தடிப்பு. மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி, என்னும் ஐம்பொறிகளும் உடம்பின் வாயில்கள். கை, கால் முதலிய கருமேந்திரியங்கள் ஐந்தும் உடம்பின் உறுப்புக்கள். மயிர், தோல், நரம்பு, என்பு, தசை, இரத்தம், வாயுமுதலியன உடம்பின் பகுதிப்பொருள்கள். அறிவு மனத்துடன் கூடியே அறியும், மனம் அறிவுடன் கூடியே நினைக்கும். மனத்தின் வழியேஉடம்பு செல்லும்; உடம்பில் நின்றே மனம் நினைக்கும். அறிவும் மனமும் நாயகனும் நாயகியும் போன்றவை. மனமும் உடம்பும் அரசனும் அடிமையும் போன்றவை. நாயகன் வழியில் நாயகி செல்வதுஇயற்கை; நாயகி வழியில் நாயகன் செல்வது இயற்கைக்குமாறு. அரசன் வழியில் அடிமை செல்வது இயற்கை; அடிமை வழியில் அரசன் செல்வது இயற்கைக்கு மாறு. அதுபோல மனத்தின் வழியில் உடம்பு செல்வது இயற்கை, உடம்பின் வழியில் மனம் செல்வது இயற்கைக்கு மாறு. இயற்கையை யொட்டி நிகழ்வனவெல்லாம் இன்பத்தை விளைக்கும், இயற்கைக்குமாறாக நிகழ்வனவெல்லாம் துன்பத்தை விளைக்கும். ஆதலால் அறிவு காட்டுவனவற்றை மனம் நினைக்கவேண்டும்; அறிவாற் காட்டப்பட்டு மனத்தால் நினைக்கப்பட்டவற்றை உடம்பு செய்யவேண்டும். இதற்கு மாறாக உடம்பின்போக்கிலேமனத்தைச்செல்லவிட்டும், மனத்தின் போக்கிலே தாம் (அறிவு) சென்றும் மனிதரிற் பெரும்பாலார் மறங்களைச்செய்து துன்பமுறுகின்றனர். அறிவு அறங்களைக் காட்டும். அறிவு காட்டும் அறங்களையே மனம் நினைக்கும்படி அதனை ஆளவேண்டும். இவ்வாறு அறிவு காட்டும் அறங்களையே மனம் நினைத்தும், உடம்பு செய்தும் வருமாயின் மனிதரெல்லாம் இன்பத்தையே அடைவரென்பது திண்ணம். இப்பேற்றை அடைவதற்கு அறிஞர் இயற்றியுள்ள அறநூற்பொருள்களை அறிவு அறியவேண்டும்; அறநூல்களிற் கூறியுள்ள பொருள்களை எல்லாம் மனம் உள்ள வேண்டும்; மனம் உள்ளிய அறங்களை எல்லாம் உடம்பு செய்யவேண்டும். அறங்களை உள்ளவும், செய்யவும் மனம் நல்ல நிலைமையிலும், உடம்பு ஆரோக்கிய நிலைமையிலும் இருக்க

வேண்டும். மனம் நல்ல நிலைமையில் இருப்பதற்குத் தீயோரையும் தீயனவற்றையும் அறவே விலக்கி, நல்லோரையும் நல்லனவற்றையும் மேன்மேலும் சேரவேண்டும். உடம்பு ஆரோக்கிய நிலைமையில் இருப்பதற்குத் தீயனவற்றை முற்றும் விலக்கி (ஆரோக்கியத்திற் கொத்த) நல்ல (உணவு முதலிய)னவற்றையே பசித்த பின்னர் அளவறிந்து உட்கொள்ளல்வேண்டும.

"உள்ளுவ தெல்லா முயர்வுள்ளல்." "மாறல்ல
துய்க்க துவரப் பசித்து."

வ. உ. சிதம்பரம்.

பகவத்கீதை.

(சரஸ்வதி என்னும் நமது கிருபநேயர் எழுதியது.)

அத்தியாயம் I.

திருதராஷ்டிரன் கேட்கிறான்:—தரும நிலமாகிய குருநிலத்தில் போர் செய்வதை விரும்பி வந்து கூடிய என் இனத்தவரும், பாண்டவர்களும் (அப்பால்) யாது செய்தார்கள், ஸஞ்ஜயா? (1)

ஸஞ்ஜயன் சொல்லுகிறான்:—அணிவகுத்து நின்றதாகிய பாண்டவர் சேனையைப் பார்த்துவிட்டு, ராஜா துரியோதனன் (துரோண) ஆசாரியனிடம் போய்ப் பின்வரும்வார்த்தைகள்கூறினான். (2)

ஐயனே, நினது சீடன், அறிவுடையான், துருபதராஜன் மகன்—அவனால் வகுக்கப்பட்டு நிற்பதாகிய பாண்டவர்களின் பெரிய சேனையைப் பார்த்தீரா! (3)

அங்கு, போரிலே வீமனையும் அர்ஜுனனையும் நிகர்த்தவர்கள், பெரியவில்லாளிகள், சூரர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள்: யுயுதானன், விராடன், மஹாரதனாகிய துருபதன். (4)

திருஷ்டகேது, சேகிதானன், வீரியமுடைய காசி ராஜன், புருஜித், குந்தி போஜன், ஆணோராகிய சைவியன், (5)

வெற்றியாளனாகிய யுதாமன்யு, வீரியமுடைய உத்தமௌஜா, சுபத்திரை மகன், துருபதன் வகையினர்,—எல்லோரும் மஹாரதர். (6)

இனி, நம்முள்ளே சிறந்திருப்போரையும் அறிந்து கொள்க. மேற் குலத்தவருள் மேம்பட்டவரே, எனது சேனையின் நாயகர்களையும் தமது குறிப்பினுக்காகச் சொல்லுகிறேன். (7)

தாம், வீட்டுமன், கர்ணன், போரில் வெற்றியாளனுகிய கிருபன், அசுவத்தாமா, விகர்ணன், ஸோமதத்தன் மகன், (8)

இன்னும் வேறு பல சூரர், என் பொருட்டாக வாழ்க்கையைத் துறந்துவிட்டோர், பலவிதப்படைகளும் அம்புகளுமுடையோர், எல்லாரும் யுத்த சாஸ்திரத்திலே தேர்ந்தவர். (9)

வீட்டுமனுல் காக்கப்படுவதாகிய நமது பலம் சிறிது போலத் தோன்றுகிறது. வீமனுல் காக்கப்படும் இவர்களின் பலம் அளவற்றதாகக் காண்கிறது. (10)

எனவே, தாங்களனைவரும் அவரவர்க்குரிய இடங்களில் வகைப்படி நின்று கொண்டு வீட்டுமனைக் காத்திடுக. (11)

அவனை (துரியோதனனை) உற்சாக மூட்டும்படியாகப் புகழ் சான்றவன், கௌரவக்கிழவன், (ஆகிய) பிதாமஹன் உரத்த குரலில் சிங்கநாதம் புரிந்து அப்பால் சங்கை எடுத்து ஒலி செய்தான். (12)

பின்பு சங்குகளும், பேரிகளும், தம் பட்டங்களும், பறைகளும், கொம்புகளும் ஒரேயடியாக முழங்கின. அவ்வொலி பெரிதாயிற்று. (13)

அப்பால், வெள்ளைக் குதிரைகள் கட்டிய பெரியதோர் தேர் மீது நின்ற மாதவனும் பாண்டவனும் தெய்வ இயல் சான்ற தமது சங்குகளை ஒலித்தனர். (14)

மாதவன் பாஞ்ச ஜன்யத்தை ஊதினுன். தனஞ்ஜயன் தேவதத்தம் என்ற சங்கினை: அஞ்சுதற்குரிய செயல்கள் வல்லவனுகிய †விருகோதரன் பௌண்டிரமென்னும் தனது பெருஞ்சங்கத்தை ஒலித்தான். (15)

குந்திமகனுகிய ராஜா யுதிஷ்டிரன் தனது அநந்தவிஜயத்தையும், நகுலன் ஸுகோஷத்தையும், ஸஹதேவன் மணிபுஷ்பகத்தையும் ஊதினர். (16)

---

† விருகோதரன் ஓநாய் வயிறுடையவன்; வீமன் பெயர். ஓநாய்க்குத் தீராப்பசி உண்டென்பர்.

பெரிய வில்லாளியாகிய காசிராஜன், மஹாரதனுகிய சிகண்டி திருஷ்டத்யும்நன், விராடன், தோல்வியறியாத ஸாத்யகி. (17)

துருபதன், துரௌபதேயர், பெருந்தோளினுகிய சுபத்திரை மைந்தன், இவ்வனைவரும் எல்லாப் புறங்களிலு மிருந்து தத்தம் சங்குகளை ஒலித்தனர். (18)

அந்த முழக்கம் திருதராஷ்டானது கூட்டத்தாரின் நெஞ்சைப் பிளப்பதொத்தது; மண்ணையும வானையும் பேரொலியால் நிரப்பிற்று. (19)

அப்பால் படைவகுத்து நிற்பவர்களாகிய துரியோதனுதியரை நோக்கிக் குரங்குக் கொடியுடையோனுகிய பாண்டவன் * இருதிறத்தாரும் படைதொடுக்கப் போகும் தறுவாயில், தனது வில்லை யெடுத் தேந்தியவனுகி. (20)

(கேளாய் திருதராஷ்ட்ர ராஜனே)மாதவனை நோக்கிஇவ்வார்த்தை சொல்வானுயினன்.

அர்ஜுனன் சொல்லுகிறுன்:—அச்சுதா, இரண்டு சேனைகளுக்குமிடையே எனது தேரைக்கொண்டு நிறுத்துக. (21)

போரிலே விருப்பங்கொண்டு படைவகுத்து நிற்போரைநான் பார்வையிடும் பொருட்டாக. மூண்டிருப்பதாகிய இப்போரில்என்னுடன் எதிர்த்து நிற்போர் யார் யாரென்பதை நான் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டாக. (22)

திருதராஷ்ட்ரனது கெடுமதி கொண்ட மகனுக்குப் பிரியமிழைக்க வேண்டுமென்று கருதி இங்கு போர்புரியத்திரண்டு நிற்போரை நான் நோக்கும் பொருட்டாக. (23)

உறக்கத்தை வென்றுேன் (பார்த்தன்) இங்ஙனம் கூறுதலும் ஹ்ருஷிகேசன் தேர்களனைத்திலும் சிறந்த தனது தேரை இரண்டு சேனைகளுக்கு மிடையே நிறுத்திக்கொண்டு, (24)

வீட்டுமன், துரோணன், மற்றுமுள்ள எல்லா அரசர்களின் முன்னுகவுமிருந்து, "பார்த்தா, இந்தக் கவுரவர்கள் திரண்டு நிற்பதைப் பார்" என்றுன். (25)

---

* அர்ஜுனன்.

அங்கு பார்த்தன் பிதாக்கள், பாட்டன்மார், குருக்கள், அண்ணன் தம்பிகள், மக்கள், பேரன்மார், நண்பர்கள் (இவர்களெல்லாம்) நிற்பதைக் கண்டான். (26)

(மேலும்) பெண் கொடுத்த மாமன்மார், நெஞ்சத்திலே அன்புடையோர், இன்னும் எல்லாவகை உறவினர்களும் இரண்டு சேனைகளிலேயும் அணியுற்று நிற்பதைக் குந்தியின் மகன் கண்டு, ()

பெரிய அருளினால் நிரம்பியவனாகித் துயரமடைந்து இது கூறினன்.

அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான்:—கிருஷ்ணா, யுத்தத்திலே அவாக்கொண்டவர்களாய், நிலை பெற்றிருக்கும் எனது இனத்தாரைக் காண்பதில், (28)

எனது அவயவங்கள் சோர்கின்றன, வாயுலர்ந்து போகிறது, உடல் நடுங்குகிறது, மயிர் சிலிர்க்கின்றது, (29)

கையிலிருந்த காண்டீவம் நழுவுகின்றது, மேலெல்லாம் எரிச்சலெடுக்கிறது, நிற்க முடியவில்லை, மனம் சுழலுகின்றது. (30)

விபரீதமான குறிகள் காண்கிறேன், கேசவா, இனத்தாரைப் போரிலே கொல்வதில் ஓர் நலனும் வருமென்று தோன்றவில்லை. (31)

நான் வெற்றியை விரும்பவில்லை. கிருஷ்ணா! நான் ராஜ்யத்தை யேனும் சுகத்தை யேனும் விரும்பவில்லை. கோவிந்தா! ராஜ்யத்தாலேனும், போகத்தாலேனும், வாழ்க்கையாலே யேனும் நமக்கு என்ன பயன்? (32)

யாவர் பொருட்டாக நாம் ராஜ்யத்தையும், போகங்களையும், சுகங்களையும் விரும்புகிறோமோ, அவர்களெல்லாம் இங்கு போரிலே தம்முயிரையும் செல்வத்தையும் துறந்து வந்து நிற்கிறார்கள். (33)

குருக்களும், பிதாக்களும், மக்களும், பாட்டன்மாரும், மாதுலரும், (பெண் கொடுத்த) மாமன்மாரும், பவுத்திரரும், மைத்துனரும், சம்பந்திகளும் (இங்கு சாக வந்து விட்டனர்.) (34)

என்னை இவர்கள் கொல்வாரெனினும், இவர்களைக் கொல்ல எனக்கு விருப்பமில்லை. மூவுலகத்தினது ராஜ்யத்திற்காகவும் இஃது செய்யேன். மண்ணாட்சியின் பொருட்டென்? (35)

திருதராஷ்டிரன் கூட்டத்தாரைக் கொன்றபின் நமக்கு என்ன இன்பமுண்டு? ஜனார்த்தனா, இந்தப் பாதகரைக் கொல்வதி லிருந்து நம்மைப் பாவந்தான் சாரும். (36)

ஆதலால், பந்துக்களாகிய திருதராஷ்டிர னினத்தவரை நாம் கொல்லுதல் தகுதியன்று. ஸ்வஜனங்களைக் கொன்ற பின்பு எங் ஙனம் இன்புற்றிருப்பது? (37)

உலோபத்தால் பற்றுண்ட சிந்தையோராகிய இவர்கள் குல க்ஷயத்தா லுண்டாகும் தோஷத்தையும், மித்திரத் துரோகத்தி லுள்ள பாதகத்தையும் காணவில்லையாயினும், (38)

குலக்ஷயத்தால் விளையும் தோஷத்தைக் காண்கின்ற நாம் இந்தப் பாவத்திலிருந்து நீங்கிக் கொள்ளத் தெரியாமலிருப்ப தெங்ஙனம்? (39)

குலக்ஷயத்தால் ஸநாதனமாகிய குலதர்மங்கள் அழிகின் றன. தர்மம் அழியவே, குலமுழுதிலும் அதர்மம் ஓங்கு கிறது. (40)

அதர்மம் மிகுதிப் படுவதால், கிருஷ்ணா, குலமகளிர் கெடு கின்றனர். ஸ்திரீகள் கெட்டவுடனே, வார்ஷ்ணேயா, அதி லிருந்து வர்ணக் குழப்ப முண்டாகிறது. (41)

இக்குழப்பத்தினால் குலத்தைக்கெடுத்தோர், குலத்தவர் ஆகியஇருபான்மையோருக்கும்நரகமேற்படுகிறது. இவர்களுடைய பிதிர்க்கள் பிண்டமும் நீருமிழந்து வீழ்ச்சி பெறுகின்றார்கள். ()

குலநாசம் செய்பவரின், வர்ணக்குழப்பத்திற்கிடமான தோ ஷங்களால் சாசுவதமான ஜாதி தர்மங்களும் குலதர்மங்களும் எடு பட்டுப் போகின்றன. (43)

குலதர்மங்கள் கெட்டுப்போன மனிதர்களுக்கு,ஜனார்த்தனா, எந்நாளும் நரகத்திலே வாசமேற்படுமென்று கேட்டிருக்கிறோம்.

ஐயகோ! பெரிய பாவஞ்செய்யப் புறப்பட்டோம், ராஜ்ய சுகத்தின் விருப்பத்தால் ஸ்வஜனங்களைக் கொல்லத் தலைப்பட் டிருக்கும் நாம். (45)

எதிர்த்தலின்றி, சஸ்திரமில்லாதவனாய் நிற்கும் என்னைத் திருதராஷ்டிரன் கூட்டத்தார் ஆயுதபாணிகளாகிப் போர்க்களத்

திலே கொன்று விடுவாராயின், அஃதெனக்கு இத்தனைக்காட்டிலும் நன்றேயாம். (46)

ஸஞ்ஜயன் சொல்லுகிறான்;—இங்ஙனம் சொல்லி, அர்ஜுனன், சோகத்தினால் நொந்த மனத்தினனாய், அம்பையும் வில்லையும் எறிந்து விட்டுத் தேர்ப் பீடத்தின் மேல் உட்கார்ந்து கொண்டான். (47)

சின்னச் சங்கரன் கதை.

(சாவித்திரி என்னும் நமது நிருபநேயர் எழுதியது.)

முதலாவது குட்டியத்தியாயம்.

படிப்பவர்களுக்கு ஒரு வார்த்தை.

நமது நாட்டுக் கதைகளிலே பெரும்பாலும் அடிதொடங்கிக் கதா நாயகனுடைய ஊர், பெயர், குலம், கோத்திரம், பிறப்பு வளர்ப்பெல்லாம் கிரமமாகச் சொல்லிக்கொண்டு போவது வழக்கம். நவீன ஐரோப்பியக் கதைகளிலே பெரும் பகுதி அப்படியல்ல. அவர்கள் நாடகத்தைப்போலே கதையை நட்ட நடுவில்தொடங்குகிறார்கள். பிறகு போகப்போகக் கதாநாயகனுடைய பூர்வ விருத்தாந்தங்கள் தெரிந்துகொண்டே போகும். எங்கேனும் ஒரு காட்டில், ஒரு குளக்கரையில், ஒரு தனி மேடையில் இவன் தனது காதலியுடன் இருப்பான். இல்லாவிட்டால் யாரேனுமொரு சிநேகிதனுடன் இருப்பான். அப்போது கதையின் ஆரம்பங்களை எடுத்து விரிப்பான். இது அவர்களுடைய வழி.

நான் இக்கதையிலே மேற்படி இரண்டு வழிகளையும் கலந்து வேலை செய்யப்போகிறேன். சின்னச் சங்கரன்—நம்முடைய கதா நாயகன்—விருத்தாந்தங்களை மாத்திரம் பூர்வத்திலிருந்து கிரமமாகவே சொல்லிவிட்டு, கதையில் வரும் மற்றவர்கள் விஷயத்திலே கொஞ்சம் ஐரோப்பிய வழியைத் தழுவிக்கொண்டு செல்லக் கருதுகிறேன். ஸர்வகலா நிதியாகிய ஸரஸ்வதி தேவி எனது நூலில் கடைக்கண் வைத்திடுக.

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

பிஞ்சிலே பழுத்தது.

சின்னச்சங்கரன் பிஞ்சிலே பழுத்து விட்டான். நம்முடைய கதா நாயகன் பெயர் அத்தனை நயமில்லையென்றும் கொஞ்சம்

கவுரவக் குறைவாக இருக்கிறதென்றும் எவரும் கவலைபுறலாகாது. போகப்போக இந்தப் பெயர் மாறிக்கொண்டே போகும். கடைசியில் படிப்பவர்கள் பயப்படும்படி அத்தனை படாடோபமாக முடியும்படி ஏற்பாடு செய்கிறேன். சின்னச்சங்கரன், சங்கரன், சங்கரப்பர், சங்கர நாராயணப்யர், சங்கர நாராயண பாரதியார், இத்யாதி, இத்யாதி. சின்னச்சங்கரன் கவுண்டனூர் இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடத்திலே மூன்றாவது வகுப்பில் படிக்கிறான். அந்தக்காலத்தில் இதை 'மிடில் ஸ்கூல்' என்பார்கள். பையனுக்கு வயது பன்னிரண்டு அல்லது பதின்மூன்றிருக்கும். இதற்குள் தமிழில் புலவராய்விட்டான். கவுண்டனூரில் ஜலம் குறைவு; பணம் குறைவு; நெல்விளைவு கிடையாது; வாழை, தென்னை, மா, பலா- இவையெல்லாம் வெகு துர்லபம்; பூக்கள் மிகவும் குறை; "புலவர்"களுக்கு மாத்திரம் குறைவில்லை. அந்தச் சரக்கு மலிவு. தமிழில் சங்கரன் பல பல நூல்கள் பல பல காவியங்கள் படித்துமுடித்திருந்தான். இவை பெரும்பாலும் 'சிங்கார' ரஸம் மிகுந்திருப்பன. இந்த ஜாதிக்காவியங்கள் தான் சங்கரனுக்குப் பிடிக்கும். கவுண்டனூர்ப் புலவர்கள் எல்லோருக்கும் இப்படியே தான். மன்மத விகாரத்தைப் புகழ்ந்து பேசியிருக்கும் நூல்களும் தனிப்பாடல்களும் அவ்வூரிலே வெகு சாதாரணம். சங்கரனுக்கும் அவை வெகு சாதாரணமாயின. "பாஷைகளிலே தமிழ் சிறந்தது. தமிழில் இருளப்ப நாய்க்கன் காதல், செறுவூர்க்கோவை, பிச்சித்தேவன் உலாமடல் முதலிய காவியங்கள் நிகரற்றபெருமையுடையன. இவற்றிலுள்ள சுவை உலகத்தில் வேறெதிலுமேயில்லை" என்பது சின்னச்சங்கரனுடைய கொள்கை. சங்கரன் கொஞ்சம் குள்ளனாக இருந்தபடியால் பள்ளிக்கூடத்தில் மற்றப் பிள்ளைகள் அவனுக்குச் "சின்னச்சங்கரன்" என்று பெயர் வைத்துவிட்டார்கள்.

தென்பாண்டி நாட்டிலே, பொதிய மலைக்கு வடக்கே இருபது காதம் தூரத்தில் பூமி தேவிக்குத் திலகம் (வைத்து அது உலர்ந்துபோயிருப்பது) போலக் கவுண்டபுரம் என்ற நகரம் திகழ்ச்சிபெற்றது. அதைத்தான் பாமர ஜனங்கள் கவுண்டனூர் என்பார்கள். இந்நகரத்தில் நமது கதை தொடங்கும் காலத்திலே மஹா கீர்த்திமானாகிய ராமசாமிக் கவுண்டரவர்கள் அரசு செலுத்திவந்தனர். வெளியூர்ப் பாமரஜனங்கள் இவரை 'ஜமீந்தார்' என்பார்கள். கவுண்டபுரத்திலே இவருக்கு "மஹாராஜா" என்றும் பட்டம். கவுண்டரின் மூதாதைகளின் மீது பண்டைக்காலத்துப்

புலவர்கள் பாடியிருக்கும் "இன்ப விஸ்தாரம்" முதலிய நூல்களை அவ்வூர்ப்புலவர்களும், அவர்களைப்பின்பற்றி மற்ற ஜனங்களும் வேதம்போலக் கொண்டாடுவார்கள்.

ராமசாமிக்கவுண்டர் (இவருடைய முழுப்பெயரைப் பட்டங்கள் ஸஹிதமாகப் பின்பு சொல்லுகிறேன்) தமிழில் அபிமானமுடையவராதலால், கவிதை பாடத்தெரிந்தவர்களுக்கு அவ்வூரில் மிகுந்த மதிப்புண்டு. சின்னச்சங்கரனுக்குப் பத்து வயது முதலாகவே கவிபாடும் தொழிலில் பழக்கமுண்டாய் விட்டது. எப்போதும் "புலவர்"களுடனே தான் ஸகவாஸம். ஒத்த வயதுப்பிள்ளைகளுடன் இவன் சேர்ந்து விளையாடப் போவதில்லை. எங்கேனும் மதன நூல்கள் வாசித்துப் பலர் உட்கார்ந்து ரஸித்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டால், இவனும் அங்கே போய் உட்கார்ந்து விடுவான். பள்ளிக்கூடத்துப் பாடங்களெல்லாம் கிருஷ்ணார்ப்பணந்தான். பூகோளசாஸ்திரம், கணக்கு, சுகவழி முதலிய எத்தனையோ பாடங்கள் கீழ் வகுப்புக்களிலே இவனுக்குக்கற்றுக்கொடுக்க முயற்சி செய்தார்கள். ஒன்றிலும் இவன் கருத்தை செலுத்துவதில்லை. இவனுக்கு எப்போதும் ஒரே சாஸ்திரம், ஒரே கணக்கு, ஒரேவழி தானுண்டு.

" சாற்றுவதும் காமகலை சாதிப்பதும்...
போற்றுவதுங் காமனடிப் போது. "

கவுண்டனூர்ப் " புலவர் " கூட்டத்திலே சங்கரன் ஒருவனாகிவிட்டான். சுருக்கம் அவ்வளவுதான். இவன் பாட்டுக்களில் சிலசில பிழைகள் இருந்தபோதிலும் இவனுடைய சிறுவயதைக் கருதி அப்பிழைகளை யாரும் கணிப்பதில்லை. சுவை மிகுதியைக் கருதி இவனை மிதமிஞ்சிப் புகழ்வோர் பலராயினர். ஒரு பாட்டில் எத்தனைக்கெத்தனை அசுத்தமானவார்த்தைகள் சேர்கின்றனவோ, அத்தனைக்கத்தனை சுவை யதிகமென்பது கவுண்டனூர்ப் புலவர்களுடைய முடிபு. எனவே, பையன் நாவும் கையும் சிறிதேனும் கூசாமல், காமுகர்களுக்கு வேண்டிய பதங்களைத் தாராளமாகப் பொழிந்து பாடல்கள் செய்பலானன். சங்கரனுடைய பந்துக்களுக்கெல்லாம் இந்த விஷயத்தில் பரமாநந்தம். இவனுக்கு மூன்று வயதிலேயே தாய் இறந்துபோய்விட்டாள். தகப்பனார் பெயர் சுப்பிரமணிய அய்யர். அவர் ராமஸாமிக் கவுண்டருடைய ஆப்தர்களிலே ஒருவர். இங்கிலீஷ் படித்துப் பழைய காலத்துப் பரீ

கைஷ ஏதோ தேறி ஸர்க்கார் உத்தியோகத்துக்குப் போகாமல் வியாபாரஞ் செய்து சிறிது பணந்தேடி வைத்துவிட்டார். இவருக்கு இரண்டாந்தாரம் விவாகமாய்விட்டது. எனவே, தனது தாயைப்பெற்ற பாட்டனார் வீட்டிலேதான் சங்கரனுக்குப் பெரும்பாலும் வாசம். பாட்டனாரும் பாட்டியும் சங்கரனைப் பிராணனாகவே நினைத்துவிட்டார்கள். சங்கரன் விளையாடுவதற்கு வேண்டுமென்று கேட்டால் தாத்தா தாம் பூஜை செய்யும் சிவலிங்கத்தைக் கூடக் கொடுத்துவிடுவார். அத்தனை "செல்லம்". ஆனால், சிவலிங்கத்தைப்பற்றி யாதொருவிதமான பபத்துக்கும் இடமில்லை. பையன் தான் விளையாட்டில் புத்தி செலுத்தும் வழக்கமில்லையே! பையனுடைய கையும் காலும் வாழைத்தண்டைப் போலிருக்கும். பிராணசக்தி வெகு சொற்பம். நெஞ்சு அரையே மாகாணி அடி யகலம். கண்கள் ருதுவாகி நோய் பிடித்திருக்கும் கன்னிகளின் கண்களைப் போலிருக்கும். முதுகிலே கூன். ஆணாயினும், பெண்ணாயினும் ஏதேனுமோர் புதியமுகத்தைப் பார்த்தால் கூச்சப்படுவான். தற்காலத்தில் நமது தேசத்துப் பள்ளிக்கூடங்களிலேயே பிள்ளைகளைப் பெண்களாக்கிவிடும் திறமை உவாத்திமார்களுக்கு அதிகமுண்டு. அத்துடன் "கவிதை"யுஞ் சேர்ந்துவிட்டது—கவுண்டனூர்க்கவிதை. பையனுக்குஜீவதாது மிகவும் குறைந்து பொய்மை நிறைந்த சித்தச் சலனங்கள் மிகுதிப்பட்டு விட்டன.

இந்த விநோதமான பிள்ளையைத் தாத்தாவும் பாட்டியும் ஏது மறியாத வெறும் பொம்மைபோலப் பாராட்டினார்கள். 'பால் மணம் மாறாத குழந்தை' என்பது அவர்களுடைய கருத்து. அவனுக்கென்று தனியாக ஒரு ஸ்வபாவமும், தனி ஸம்ஸ்காரங்களும் ஏற்பட்டதாகவே அவர்களுக்கு நினைப்பில்லை. அவனுடைய புலமை ஈசனால் கொடுக்கப்பட்ட வரமென் றெண்ணினார்கள். ஏதுமறியாத குழந்தைக்கு இப்படிக் கல்வி ஏற்பட்ட ஆச்சரியத்தால் அவர்களுக்கு அளவிறந்த மகிழ்ச்சி யுண்டாயிற்றே யல்லாது அவன் 'பாப்பா' என்ற எண்ணம் மாறவில்லை. இரண்டு மூன்று தினங்களுக் கொருமுறை பாட்டி அவனுக்கு "சாந்தி" கழிப்பாள். சுண்ணாம்புக்கும் மஞ்சளுக்கும் செலவதிகம்—சங்கரனுக்குக் "கண்பட்டது" கழியும் பொருட்டாக.

தகப்பனார் இவனைப் "பையன்" என்று பேசுவார். இவன் முற்றிப்போன விஷயம் அவருக்குந் தெரியாது. இவனுடைய

'கீர்த்தி' புலவர்களுக்குள்ளே பரவிக் கவுண்டரவர்கள் செவிவரை எட்டிப்போயிற்று. இதிலிருந்து சுப்பிரமணிய அய்யருக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷம். ஆனால் இவன் பள்ளிக்கூடத்துப் பாடங்களை நேரே படிப்பதில்லை யென்பதில் கொஞ்சம் வருத்தமுண்டு. இவனைப் பெரிய பரீக்ஷைகள் தேறும்படி செய்து சீமைக்கனுப்பி, ஜில்லா கலெக்டர் வேலைக்குத் தயார்செய்ய வேண்டுமென்பது அவருடைய ஆசை. அதற்கு இவன் புலவர்களிடம் ஸஹவாஸம் செய்வதுதான் பெரிய தடையென்பது அவருடைய புத்தியில் தட்டவில்லை. இவனுடைய மாமனாகிய கல்யாணசுந்தரம் முதலிய சில துஷ்டப்பையன்களுடன் சேர்ந்து 'விளையாடிக்' கெட்டுப்போகிறானென்றும், தாய்வீட்டார் கொடுக்கும் செல்லத்தால் தீங்குண்டாகிறதென்றும், இவ்விரண்டையும் கூடியவரை குறைத்துக் கொண்டு வரவேண்டுமென்றும் அவர் தீர்மானஞ் செய்தார்.

இனி, இவனுடன் ஒத்த வயதுள்ள பிள்ளைகள் ஆரம்பத்திலே சங்கரனை இகழ்ச்சியில் வைத்திருந்தார்கள். பிறகு, நாளடைவில் சங்கரன் ஒரு "வித்வான்" ஆகிவிட்டதைக் கண்டவுடனே அந்தப் பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் அவனிடம் ஒருவிதமான பயமும் வியப்பும் உண்டாயின. "இவன் நோஞ்சப்பபல்; ஒரு இழவுக்கும் உதவமாட்டான்" என்று முன்போல வாய்திறந்து சொல்வதில்லை. மனதிற்குள் அவ்வெண்ணத்தை அடக்கிவிட்டார்கள்.

பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போனால் சங்கரனை உவாத்திமார், "புலவரே, பலகையின்மேல் ஏறி நில்லும்" என்பார்கள், பாடங்கள் நேரே சொல்லாததுபற்றி. நமது சின்னப்புலவர் பலகையின் மேல் ஏறி நின்றுகொண்டு மனதிற்குள்ளே எதுகைகளடுக்கிக் கொண்டிருப்பார். உவாத்தியார் கரும்பலகைமேல் கணக்குப் போட்டுக் கொண்டிருப்பார்.

இவன், " புலவன், அலவன், வலவன்,
புலகை, அலகை, உலகை
நில், நெல், வில், பல், சொல், அல், எல், கல், மல்,
கணக்கு, வணக்கு, இணக்கு— " [வெல், வல்,—

என்று தனக்குள்ளே கட்டிக்கொண்டு போவான்.

வாத்தியார் 00·2853 × ...

என்று ஒரு கணக்குப் போட்டு முடிவு கட்டிக்கொண்டு போகையில், சங்கரனை நோக்கி "சங்கரன்! புள்ளியை எந்த இலக்கத்

தின்மேல் போடுகிறது? சொல் பார்ப்போம்." என்பார். இவன் மறுமொழி சொல்லாமல் பித்துக்கொண்டவன் போலிருப்பான். அவர், "என்னடா, விழிக்கிறாய்?" என்று கேட்டுத் திட்டிய பிறகு அடுத்த பையனிடம் வினவுவார்.

அடுத்தவன் ஏது சொல்லுகிறான் என்பதைக்கூடக்கவனியாமல், இவன் மனதிற்குள்

விழி, இழி, கிழி, பிழி, வழி, கழி, அழி, பழி, மொழி, ஒழி, புள்ளி, உள்ளி, பள்ளி, அள்ளி, கள்ளி, தெள்ளி, வெள்ளி என்று அடுக்கிக்கொண்டே போவான்.

தமிழ்ப்பாடம் வரும்போது மாத்திரம் கொஞ்சம் கவனிப்பான். அதிற்கூட இலக்கணம் தடவும்.

இவனுடைய தகப்பனாரின் மதிப்பையும், ராமசாமிக் கவுண்டர் இவனிடம் தயவு பாராட்டுகிறாரென்பதையும் உத்தேசித்து உவாத்திமார் இவனை அதிகமாக அடித்துக்கொல்வதில்லை "இவன் கடைசிவரை உருப்படமாட்டான்" என்பது அவர்களுடைய முடிவு.

ஊரிலுள்ள பெண்குட்டிகளெல்லாம் "சங்கரன், அப்பாவி" என்று சொல்லும். இவ்வாறு, அவரவர் தத்தமக்கு ஒத்தபடி நினைத்துக்கொண்டிருக்கையில், சங்கரன் பிரத்தியேகமாக ஒரு வகையில் முதிர்ந்து வருகிறான். எல்லார் விஷயமும் இப்படியேதான். ஒருவனுடைய உள்ளியல்பை மற்றொருவன். முழுதும் அறிந்துகொள்ளுதல் எக்காலத்திலும் சாத்தியமில்லை. அவனவனுடைய இயல்பு அவனவனுக்கே தெளிவாகத் தெரியாது. பிறனுக்கெப்படி விளங்கும்?

பிள்ளைகளையும் பெண்களையும் பற்றித் தாய் தகப்பன்மார் கொண்டிருக்கும் எண்ணம் பெரும்பாலும் தப்பாகவேயிருக்கும். குழந்தைகளின் அறிவும் இயல்பும் எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் மாறிச் செல்லுகின்றனவென்பதைப்பெற்றோர் அறிவதில்லை 'பாப்பா', 'பாப்பா' என்று நினைத்துக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள். பதினாறு, பதினேழு வயதாகும் போது 'அப்பாப்பா', 'அப்பாப்பா' என்கிறார்கள்.

கேனோபநிஷத்.

(ஸ்ரீ சி. சுப்பிரமணிய பாரதியவர்கள் மொழிபெயர்த்தது.)

முதற் கண்டம்.

1. 𑌕𑍇𑌨𑍇𑌷𑌿𑌤𑌂 𑌪𑌤𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌷𑌿𑌤𑌂 𑌮𑌨𑌃
𑌕𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍈𑌤𑌿 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 ।
𑌕𑍇𑌨𑍇𑌷𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌚𑌮𑌿𑌮𑌾𑌂 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿
𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌕 𑌉 𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌯𑍁𑌨𑌕𑍍𑌤𑌿

எவனுடைய ஏவுதலால் மனம் தான் விரும்பிய பொருளிலே போய் வீழ்கின்றது? ஆதியிலே பிராணன் எவனுடைய அமைப்பினால் செல்வதாயிற்று? மனிதர் பேசும் பேச்சை எவன் தூண்டுகிறான்? கண்ணையும் செவியையும் எந்த தேவன் தொழிலிற் பொருத்தி விடுகிறான்?

2. 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌮𑌨𑌸𑍋𑌮𑌨𑍋𑌯
𑌦𑍍𑌵𑌾𑌚𑍋𑌹𑌵𑌾𑌚𑌂 𑌸𑌉 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃
𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌤𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌧𑍀𑌰𑌾𑌃
𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌦𑌮𑍃𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿

செவியின் செவி, மனத்தின் மனம், வாக்கின் வாக்கு, அவனே பிராணனுக்குப் பிராணன். கண்ணுக்குக் கண். அவனை யறிந்தோர் (தீரர்) பந்தங்கள் விட்டு, இவ்வுலகினின்றும் (சாவற்ற) அமிர்தத்தன்மை பெறுகின்றனர்.

3. 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌨𑌵𑌾𑌗𑍍𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌨𑍋𑌮𑌨𑌃
𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌮𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌮𑍋𑌯𑌥𑍈𑌤𑌦𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥

அதனிடத்தே விழி செல்வதில்லை, வாக் கேறுவதில்லை. தெரிகிலோம்; அதை யெங்ஙனம் பிறருக்கு எடுத்துச் சொல்வதென்பதை யறிய மாட்டோம்.

4. 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌦𑍇𑌵𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌾𑌦𑌥𑍋 𑌅𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌾𑌦𑌧𑌿
𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑍁𑌮 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌯𑍇 𑌨𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌚𑌚𑌕𑍍𑌷𑌿𑌰𑍇 ॥

இஃது வேறு. அறியப்படு பொருளுக்கெல்லாம் கீழேயுள்ளது. அறியப்படாததற்கு மேலேயுள்ளது. இங்ஙனம் நமக்கு அதனை யுரைத்த முன்னோர்களிடம் கேட்டிருக்கிறோம்.

5. யத்வாசாநப்யுதிதம் யேந வாகப்யுத்யதே
ததேவ ப்ரஹ்ம த்வம் வித்தி நேதம் யதிதமுபாஸதே ||

எது வாக்கால் விளங்குவதில்லையோ, எதனுல் வாக்கு விளங்குகிறதோ, அதுவே பிரமமென்றறி. ஜனங்கள் வழிபடு மிஃதன்று.

6. யந்மநஸா ந மநுதே யேநாஹுர்மநோ மதம்
ததேவ ப்ரஹ்ம த்வம் வித்தி நேதம் யதிதமுபாஸதே ||

எதனை மனத்தாற் கருதலாகாதோ, எதனுல் மனம் கருதப்படுமென்பரோ, அதுவே பிரமம் என்றறி. ஜனங்கள் வழிபடு மிஃதன்று.

7. யச்சக்ஷுஷா ந பஶ்யதி யேந சக்ஷூம்ஷி பஶ்யதி
ததேவ ப்ரஹ்ம த்வம் வித்தி நேதம் யதிதமுபாஸதே ||

எதனைக் கண்ணுல் காண்பதில்லையோ, எதனுல் கண்களைக் காண்கின்றனவோ அதுவே பிரமமென்றறி. ஜனங்கள் வழிபடு மிஃதன்று.

8. யச்ச்ரோத்ரேண ந ஶ்ருணோதி யேந ஶ்ரோத்ரமிதம்
[ஶ்ருதம்
ததேவ ப்ரஹ்ம த்வம் வித்தி நேதம் யதிதமுபாஸதே ||

எதனைச் செவியால் கேட்பதில்லையோ, எதனுல் செவிகள் கேட்கின்றனவோ. அதுவே பிரமம் என்றறி. ஜனங்கள் வழிபடு மிஃதன்று.

9. யத்ப்ராணேந ந ப்ராணிதி யேந ப்ராண: ப்ரணீயதே
ததேவ ப்ரஹ்ம த்வம் வித்தி நேதம் யதிதமுபாஸதே ||

எது உயிரால் உயிர்த்திருப்பதில்லையோ, எதனுல் உயிர் உயிர்த்திருக்கின்றதோ, அதுவே பிரமம் என்றறி. ஜனங்கள் வழிபடு மிஃதன்று.

இரண்டாம் கண்டம்.

1. யதி மந்யஸே ஸுவேதேதி தஹ்ரமேவாபி நூநம் த்வம்
வேத்த ப்ரஹ்மணோ ரூபம் யதஸ்ய த்வம் யதஸ்ய தேவேஷ்வத² நு மீமாம்ஸ்யமேவ
[தே மந்யே விதிதம் ||

நன்றாக அறிவேனென்று கருதுவையாயின் நீ இந்தப் பிரமத்தின் ரூபத்தைச் சிறிது தான் அறிகின்றாய், இந்தப் பிரமத்திலே நீ யாது, தேவர்களிடம் யாதுளது, என நீ அறிந்ததையெல்லாம் இன்னும் பரிசோதனை செய்தே பார்த்தல் வேண்டும்.

2. 𑌨𑌾𑌹𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌸𑍁𑌵𑍇𑌦𑍇𑌤𑌿 𑌨𑍋 𑌨 𑌵𑍇𑌦𑍇𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌦 𑌚
𑌯𑍋 𑌨𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌨𑍋 𑌨 𑌵𑍇𑌦𑍇𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌦 𑌚

நன்றாக அறிவேனென்று நான் கருதவில்லை, அறியவில்லையென்றும் கருதவில்லை. நமக்குள் இதை எவன் தெரிபவனோ அவனறிகின்றான். தெரியாதவனும் அறிகின்றான்.

3. 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌤𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌤𑌂 𑌮𑌤𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌸𑌃
𑌅𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌮𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌤𑌾𑌮𑍍 ॥

எவன் (உணர்ந்ததாகக்) கொள்ளவில்லையோ, அவன் இதை யுணர்ந்தவன். எவன் கொள்கையுடையவனோ அவன் அறியவில்லை. அறிந்தவரால் அறியப்படாதது. அறியாதவரால் அறியப் பட்டது.

4. 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑍋𑌧𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌂 𑌮𑌤𑌮𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌹𑌿 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥

எவன் இதனை ஒவ்வோருணர்விலும் உள்ளதாகக் கொண்டவனோ, அவன் அமிர்தத்தன்மை பெறுகின்றான். ஆத்மாவினால் வீர்யத்தை யடைகிறான். வித்தையினால் அமிர்தத்தை யடைகிறான்.

5. 𑌇𑌹 𑌚𑍇𑌦𑌵𑍇𑌦𑍀𑌦𑌥 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿
𑌨 𑌚𑍇𑌦𑌿𑌹𑌾𑌵𑍇𑌦𑍀𑌨𑍍𑌮𑌹𑌤𑍀 𑌵𑌿𑌨𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃
𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌧𑍀𑌰𑌾𑌃
𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌦𑌮𑍃𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥

இவ்வுலகிலேயே இதனை அறிந்தானாயின் பிறகு உண்மையுண்டு. இவ்வுலகில் அறியாவிடில், பெருங்கேடு. ஒவ்வோருயிரினும் இதனைச் சிந்திக்கும் தீரர் இவ்வுலகிலிருந்து நீங்கி அமிர்தராகின்றனர்.

சாஸ்திரமும் சமயமும்.

(பிரம்மஸ்ரீ நா. ராமபத்ர தீக்ஷிதரவர்கள் எழுதியது.)

I.

சாஸ்திரம், சமயம் இவையிரண்டிற்கும் ஆரம்பம் உண்டென்று சொல்வதற்கும், இவை வெகுகாலமாக இவ்வுலகில் நின்று விருத்தியாகிக்கொண்டு வருகின்றன வென்று சொல்வதற்கும் அனேக காரணங்களிருக்கின்றன. மனித ஆன்மாவுக்கு சமயம் மிகவும் அவசியம். நாம்சமயத்தைப்பற்றி மூன்றுவிதமாக விசாரிப்போம்.

i. மனிதன் இப்பூமிக்கு எவ்வாறு வந்தான்?

ii. அவன் எவ்வாறு கடவுளை யறிந்தான்?

iii. சமயமும், சமய அறிவும் அவனுக்கு எவ்வாறு கிடைத்தன?

மனிதனுக்கு இரண்டுவித குணங்களுண்டு. ஆதியில் மனிதனுக்கு மிருகத்துவம் மாத்திரமிருந்தது. கொஞ்சகாலத்திற்குப் பிறகு மனிதனுக்கு பகுத்தறியும் குணம் விருத்தியாகவே அவனுடைய உண்மையான மனிதத்தன்மை வெளிப்பட்டது. பூசாஸ்திரப் பரீக்ஷையில் தேர்ந்தவர்கள் மனிதனுக்கு மிருகத்தன்மையுண்டென்று சொல்லுகிறார்கள். புராதனவேதங்களைப்போல சமயஞானத்தைப் புகட்டிய சான்றோர்களும்,மனிதனிடத்தில் பகுத்தறியும் குணமுண்டென்று ரூபித்திருக்கிறார்கள். மிருகத்தன்மை அதிகப்பட்டிருந்த மனிதனிடத்தில் பகுத்தறிவு தோன்றி மேன்மேலும் விருத்தியாகிக்கொண்டு வருகிறது. இப்பொழுது நாம் ஏன்வேதசாஸ்திரங்கள் புராதனமானவை யென நம்புகிறோம் என்னும் விஷயத்தைப்பற்றிச் சற்றாலோசிப்போம். அச்சடிக்கப்பட்ட பத்திரிகைகளாலும், கையால் எழுதப்பட்ட கடிதங்களாலும், தபால், தந்தி, டெலிபூன் முதலியநூதன முறைகளாலும் ஏட்டுச்சுவடிகளாலும் புஸ்தகங்களாலும் நம்முடைய எண்ணங்களை பற்றவர்களுக்கு வெகு சீக்கிரத்தில் பரவச் செய்கிறோம். சுமார் ஐந்து நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் மனிதன் தன்னுடைய எண்ணங்களை மற்றவனுக்கு எழுத்தாலும், பேச்சாலும் தெரிவித்துக்கொண்டிருந்தான். காலத்தாலும் ஐசுவரியத்தாலும்

மாத்திரம் பழைய கிரந்தங்கள் நிலைநின்றன. இன்னும் பண்டைக் காலத்தைப்பற்றி விசாரிக்கும்போது அறிவு படங்களால்விருத்தி யானதென்றும் அதற்குப்பிறகு அட்சரங்களுண்டாயினவென்றும் தெரியவருகிறது. ஆதியில், மனிதனுடைய பேசும் திறமையால் தான் ஒருவனுடைய எண்ணம் மற்றொருவனுக்குத் தெரியவந்தது. இக்காலத்திலும் எழுதப்படிக்கத் தெரியாதவர்களுச்குப் பேச்சுதான் முக்கிய ஆதாரம். பெரியோர்களுடைய எண்ணங்களும், பெரியோர்களுடைய செயல்களும் கதைகளால் நிலைநிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றைக் காப்பாற்றி வருவது மனிதனது பேசும் சக்தியே. (ஶ்ருதி) கேட்கும் திறமையும் (ஶ்ருதி கேட்பதை மனதில் பதியவைக்கும் திறமையும் தான் பண்டைக்காலச் சமாச்சாரங்களைக் காப்பாற்றிவைத்தன. ஆகையால் இவ்விருகுணங்களையும் அடைந்திருக்கிற வேதங்கள் புராதன மனித எண்ணங்களென கொண்டாடப்படுகின்றன.

புத்தக வரவு.

ஸ்ரீ மோகனதாஸ் காந்தியின் சரித்திரம்:—இதனை ஆக்கியவர் நமது தேசாபிமானிகளில் ஒருவரான ஸ்ரீ ஆர். நாராயணசாமி ஐயர். இந்நூல் முழுவதையும் நாம் அதிகக் கவனத்தோடு வாசித்தோம். இதில் காந்தியவர்களின் பிறப்பு, வளர்ப்பு, கல்வி, ஒழுக்கம், விவாகம், தேசாபிமானம் முதலியனவும், காந்தியவர்கள் லண்டனுக்குச் சென்று பாரிஸ்டர் பரீட்சைக்குப் படித்து அதில் தேறி வந்ததும், தமது பாரிஸ்டர் உத்தியோக முறையில் தென் ஆபிரிக்காவுக்குக் காந்தியவர்கள் சென்றதும், அங்கு வசிக்கும் நமது இந்திய சகோதரர்களின் கஷ்டங்களை நிவிர்த்திப்பதற்காகக் காந்தியவர்கள் அங்குத் தங்கியதும், காந்தியவர்கள் அங்குச் செய்த பல அரிய காரியங்களும், அவற்றின் நிமித்தம் காந்தியவர்கள் தென் ஆபிரிக்கா கவர்ன்மெண்டாரால் அடைந்த பல துன்பங்களும், அவற்றை ஒழிப்பதற்காக நமது காந்தியவர்களின் தலைமையின்கீழ் தென் ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள நமது இந்திய சகோதரர்கள் செய்துவரும் அரியபெரிய முயற்சிகளும் மிகமிக இனிமையாகவும், மிகமிகத் தெளிவாகவும் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்நூலை இந்தியர் ஒவ்வொருவரும் வாங்கி வாசிக்க வேண்டுவதும்

வைத்திருக்க வேண்டுவதும் இன்றியமையாதன. இதன் விலை அணா எட்டு. இது சென்னை, அரண்மனைக்காரத் தெரு 44-ம் இலக்க வீட்டிலிருக்கும் ஸ்ரீ ஆர். நாராயண சாமி ஐயாவர்களிடம் கிடைக்கும்.

ஞானமிர்தம் முதற்பாகம்:—இது ஒரு புதிய கதை. இது கும்பகோணம் ஸ்ரீ. எஸ். இராமசாமி ஐயரால் எழுதப்பட்டு, கும்பகோணம் "லோகாநுகூலன்" பத்திராதிபர் ஸ்ரீ. சி. எஸ். இராதாகிருஷ்ண ஐயரால் வெளியிடப்பட்டது. இது எட்டு அத்தியாயங்களிடங்கிய 179 பக்கங்களுள்ளது. பண்டைக் காலத்துப் பாவனை நிறைந்துள்ளது. இதன் விலை அணா பத்து. இது கும்பகோணம் 'லோகாநுகூலன்' பத்திராதிபர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, சி-எஸ்-இராதா கிருஷ்ணய்யரிடம் கிடைக்கும்.

சமாச்சாரக் குறிப்புகள்.

நாரணய்யா என்பவர் தமது இரண்டு பிள்ளைகளையும் தம்மிடம் ஒப்புவிக்கும்படியாக அன்னிபெஸண்டு அம்மையார் மீது நமது சென்னை ஹைக்கோர்ட்டில் செய்திருந்த வியாச்சியத்தில் நாராயணய்யாவின்பிள்ளைகளை அவரிடம் அன்னிபெஸண்டு ஒப்புவித்து விடவேண்டுமென்றும், ஆனல் அன்னிபெஸண்டின்செலவு தொகையை நாரணய்யா கொடுக்கவேண்டுமென்றும், ஜட்ஜியவர்கள் தீர்ப்பளித்திருப்பதை நேயர்கள் அறிவார்கள். தமது பிள்ளைகளைத்தம்மிடம் ஒப்புவிக்கவேண்டுமென்று கேட்டபோது அன்னிபெஸண்டு மறுத்ததும்; நாரணப்யா கோர்ட்டுக்குப் போகும்படி அன்னிபெஸண்டு நடந்துகொண்டதும் நியாயச்செயலென்றாவது ஞானச்செயலென்றாவது நாம் சொல்லமாட்டோம். லெட்பீட்டர் மீது நாரணய்யா சொல்லியகுற்றங்கள் ரூபிக்கப்படவில்லையென்றும், அன்னிபெஸண்டின் செலவை நாரணய்யா கொடுக்கவேண்டுமென்றும் ஜட்ஜியவர்கள் சொல்லியது சரியென்று நாம் ஒப்பமாட்டோம். இனிமேலும் லெட்பீட்டர் தியஸாபிக்கல்சொஸைட்டிமெம்பராக இருப்பதும் அன்னிபெஸண்டு அதன் பிரஸிடண்டாக இருப்பதும் நன்மைபயக்குமாவென்பதை யோசிக்கவேண்டும்.

நமது சென்றமாதப் பத்திரிகை அச்சிடப்பட்ட பின்னர் சென்னைக் கவர்ன்மெண்டார் சென்னை ராஜதானியிலுள்ள ஜயில்கள் சம்பந்தமாகச் செய்திருக்கும் சீர்திருத்தங்கள் பின்வருவன:—

1. கேழ்வரகுச் சாப்பாடு சாப்பிட்டுப் பழக்கமில்லாத கைதிகளுக்கெல்லாம் அரிசிச்சாப்பாடு கொடுத்தல். 2. கைதிகளுக்கு வழக்கமாகக் கொடுக்கப்படும் உடைகளுடன் 24 அங்குலச் சவுக்கத்துண்டொன்று கொடுத்தல். 3. சென்ற சில மாதங்களாக ஒவ்வொரு கைதிக்கும் நாள்தோறும் கொடுக்கப்பட்டு வருகிற அரை அவுன்ஸ் உப்புடன் கால் அவுன்ஸ் உப்பு அதிகமாகச் சேர்த்துக்கொடுத்தல். 4. பெண்கைதிக்குக்கொடுக்கப்பட்டு வரும் 36 அங்குலம் அகலமுள்ள சீலைக்குப்பதிலாக 42 அங்குலம் அகலமுள்ள சீலை கொடுத்தல். 5. கிறிஸ்தவப் பெண்கைதிகளும் மகம்மதியப் பெண்கைதிகளும் பிரியப்படுவார்களானால் சீலைக்குப்பதிலாகப் பாவாடையும் தாவணியும் அவர்களுக்குக் கொடுத்தல். இச்சீர்திருத்தங்கள் ஜயில்களில் செய்யப்படவேண்டிய சீர்திருத்தங்களில் ஒரு சிலவேயாயினும் இவை நமது கவர்ன்மெண்டார் நகரத்தொடங்கி விட்டார்கள் என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

இண்டர் மீடியேட் வகுப்பு, பி - ஏ வகுப்பு மாணவர்களுக்குத் தேசபாஷைப் பாடங்களைக் கட்டாயப் பாடங்களாக்குவதில்லையென்று சென்னைச் சர்வகலாசாலைச் சங்கத்தார் செய்துள்ள தீர்மானம் தமது கைக்குழந்தைகளுக்குப் பாலூட்டுவதைக்கட்டாயச் செயலாக வைத்துக்கொள்வதில்லை யென்று தாய்மார்கள் ஒரு தீர்மானம் செய்வார்களானால் அது எவ்விதமாகக் கருதப்படுமோ அவ்விதமே கருதப்படுகின்றது. கல்விக் கெல்லாம் அடிப்படை தாய்ப்பாஷையென்பதை அறியாமலும் இந்திய தேயத்தின் தற்காலமுற்போக்கை அறியாமலும் சர்வகலாசாலைச் சங்கத்தார் செய்த இவ்வொரு தீர்மானம் சென்னை ராஜதானி முழுவதிலும் ஒரு பெரிய ஆத்திரத்தையும் கலக்கத்தையும் உண்டுபண்ணிவிட்டது. சர்வகலாசாலைச் சங்கத்தாரின் தீர்மானத்தை ரத்துச் செய்வதற்குக் கவர்ன்மெண்டாருக்கு அதிகாரமில்லை யென்று சிலர் கூறுகின்றனர். கவர்ன்மெண்டார் நினைத்தால்

முடியாத தொன்றுண்டோ? சர்வகலாசாலைச் சங்கத்தார் செய்த தீர்மானம் திருப்திகரமா யில்லாமையால் அதைப்பற்றி அவர் புனராலோசனை செய்யவேண்டு மென்று கவர்ன்மெண்டார் ஒரு குறிப்பு எழுதுவார்களாயின் அந்த நிமிஷமே இத்தீர்மானம்சர்வ கலாசாலைச் சங்கத்தாராலேயே அடிபட்டுப் போகாதோ?

சரியான தமிழகராதி ஒன்று உண்டு பண்ணுவதற்காகச் சென்னைக் கவர்ன்மெண்டார் ஏற்படுத்தியுள்ள கமிட்டி நமக்குத் திருப்தியைக் கொடுக்கவில்லை. ஆங்கிலேயக் கனவான்கள் தமிழக ராதி எழுதும் கமிட்டியில் மெம்பர்களாக நியமிக்கப்பட்டது புதுமையினும் புதுமை. ஆங்கில மறிந்த தமிழ்ப்பண்டிதர் நமது சென்னை ராஜதானியில் இல்லாமற் போயினரா? நமக்குத்தெரிந்த வரையில் இரண்டு பாஷைகளிலும் பாண்டித்துவத்தை யுடைய வர்கள் எத்தனையோ பேர்கள் இருக்கின்றனர். திருக்குறள், திரு வாசகம் முதலிய அரிய பெரிய தமிழ்நூல்களை மொழிபெயர்த்த வரும், பலவகுப்புத் தமிழ் இலக்கணங்களை எழுதியவருமாகிய ரெவரண்டு ஜீ. யூ. போப்பு துரையவர்களே பலபல தமிழ்மொழி களின் உண்மையான பொருள்களை யுணராது இடர்ப்பட்டன ரென்றால் மற்றைய ஆங்கிலக் கனவான்கள் கணக்கில்லாத தமிழ் நூல்களில் மறைந்து கிடக்கும் கணக்கில்லாத தமிழ்ச் சொற்களை யும் அவற்றின் உண்மையான பொருள்களையும் எங்ஙனம் அறி வர்? தாம் தமிழகராதி தயாரிப்பதற்குத் தமிழ்ச்சங்கங்களையும் சை வசபைகளையும் தமக்கு உதவியாகத் தமிழகராதிக் கமிட்டியார் அழைத்தல் "தின்பவன் தின்னத்திருக்கண்ணுடையான் தெண்ட மிழுக்க" என்ற பழமொழிக்கு ஒத்திருக்கிறது. இக்கமிட்டியில் ஆங்கில மறிந்த தமிழ்ப்பண்டிதர்களை மெம்பர்களாக நியமிக்காத வரை தமிழகராதிக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற ஒரு லட்சரூபா யும் வீண் செலவாய்த் தீருமென்பதே நமது அபிப்பிராயம்.